

TW: Derealization / Mental Illness (Implied) / Disturbing Imagery & Mathematics

11.13.1999 [02:34 pm]

ฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้บางส่วน อย่างน้อยก็บริเวณสนามหญ้าหลังบ้านของเกล็น ใบเมเปิ้ล? กลายเป็นสีส้มแก่ สีแดงเจดทีบๆ นั้นร่วงหล่นไปตามซ็อดฤดู บ่ายวันเสาร์ที่ได้ยินเสียงครูดไปครูดมาของสเก็ทบอร์ดกับพื้นถนน...นับครั้งไม่ได้

การมีอยู่ของมันชัดเจนเกินไปจนหลอนประสาท... วันนี้บ้านเขาไฟดับพอดี ไม่เป็นเพราะแม่เขาลืมจ่ายค่าไฟ ก็คงเป็นเพราะประกาศบางอย่างจากเทศบาลที่เกล็นไม่ได้ดูฟัง— เสียสมาธิดูหนังเป็นบ้า ม่านบางถูกแง้มออกในความเงียบ สังเกตการณ์ตามประสาคนไม่ชอบสังคม

ลืมหน้าเด็กพวกนั้นไปแล้ว น่าจะโตกว่าเขาสักสองสามปี...ไม่สนใจหรอก เหมือนๆกันหมด

เสียงขูดขีดของดินสอดังขึ้นแผ่วๆ

‘เมืองนี้ควรมีรถสืบล้อวิ่งผ่านบ่อยๆ’

ไม่มีใครอยู่บ้านเลยสักคน เนื่องจากแม่ของเขาอยู่บนอยู่กับการจัดการเอกสาร ส่วนนาทียฟฟานี่ เขาไม่รู้ว่าหล่อนหายหัวไปไหน แต่ก็ดีแล้ว ตัดมลภาวะทางเสียงไปได้หนึ่งอย่าง ความเจ็บของเขาถูกรบกวนโดยเสียงแหลมจี๊ดในสมอง และวัยรุ่นสเก็ทบอร์ดข้างนอกที่ฟังแล้วปวดประสาท

และแล้วก็ลุกหนีเสียงของความเจ็บออกไปข้างนอก รถเก่าๆ สองสามคันถูกจอดไว้ข้างลานซักล้าง สถานที่เปลี่ยวเวกยอดฮิต...ไม่สิ ของเขาคนเดียวแหละมั้ง

แม่ชอบบอกว่าเขาโตแล้ว จะไปอยู่แต่ในรถเก่าๆ พวกนั้นไม่ใช่เรื่องที่ดีสำหรับเขา แต่ห้ามไม่ได้หรอก ถึงล็อกไว้ก็ปีนเข้าไปได้อยู่ดี รถพวกนี้ไม่มีหน้าต่างปิดอยู่ด้วยซ้ำ

วันนี้เป็นวันเกิดปีที่ 15 ของเด็กชายเกล็น ไอร์วิส—เฮเวอร์ฟอร์ด

ในขณะเดียวกัน...เขามีสอบวิชาคณิตศาสตร์ในวันจันทร์ ของขวัญถูกส่งมาถึงเมื่อเช้าตามที่เขาสั่ง แต่ไฟต์นมาดับพอดีเลยยังไม่มีโอกาสได้ทดลองใช้

ทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งเบื่อกๆ ชิดเส้นโง่ๆ ลงในกระดาษ หนังสือคณิตศาสตร์ถูกหยิบมาด้วย ถึงแม้จะรู้ว่าไม่ได้อ่านก็ตาม

—นั่งชดอยู่ในนั้นจนเมื่อยหลัง ค่อยถอนหายใจออกมาแบบไม่เกรงใจเจ้าหน้าที่

....

อ่านก็ได้วะ

เปิดหนังสือกับสมุด ตอนนี้นี้เด็กชายอยู่ในท่าทางที่ไม่ดีต่อสุขภาพสันหลังในอนาคตเท่าไร... ดวงตาสีเข้มน้ำตาลตามตัวเลขที่เขาไม่ชอบ

$$41 + 27 + 60 + 115 = 243 = 3^5$$

อ่านไปเถอะ เดี่ยววันจันทร์ก็คงสอบตก รอรับประโยคปลอบใจเรื่อยๆจากแม่ดีกว่า

‘ไม่เป็นไรนะลูก ครั้งหน้าเอาใหม่’

ครับแม่...

05.09.2000 [8pm]

ผ่าน 15 มาได้ไม่กี่เดือนเท่านั้น... สิ่งที่เขาเกลียดรองเป็นอันดับสองจากพวกนักกีฬา คือวิชาภาคบังคับ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่ขบสอนแต่ปรัชญาที่มีเอาไว้กินพื้นที่สมองเล่น

เหตุผลที่ไม่ชอบ ? เขาไม่คิดว่าแค่ประโยคเดียวใน The Tragedy of Macbeth มันจะกินเวลานานถึงขนาดนี้

“Fair is foul, and foul is fair: Hover through the fog and filthy air,”

— (Act 1, Scene 1)

เกล็นได้ประโยคนีมาเพื่อแปลงความหมายให้มันเป็นเรื่องความเชิงวิพากษ์ แต่เขาหยิบสมุดกลับมาขีดเล็ม เลยต้องเขียนมันเท่าที่เขียนได้ในเศษกระดาษที่ค้นเจอในห้องนอนแทน

E913 English Literature - Nonsensical Philosophy

Headline: 'Fair is foul, and foul is fair'

"ไอ้ประโยคนีมันแปลว่าอะไรนะเหรอ? ง่ายจะตาย มันก็คือการที่ครูภาษาอังกฤษของเรามองว่าการทำตัว 'ดี' คือเรื่องปกติ ทั้งที่ความจริงแล้วการทำตัว 'แย่ๆ' แบบที่ผมเป็นอยู่ตอนนี้ต่างหากที่มันสมเหตุสมผลกว่า"

"แม่บอกว่า 'Fair' คือการได้คะแนนดี การมีเพื่อนเยอะๆ —นั่นแหละ 'Fair'? ก็นั่นแหละครับที่ผมมองว่ามัน 'Foul' สิ้นดี เพราะมันเป็นแค่การสร้างภาพเพื่อให้ทุกคนดูเหมือนคนปกติ"

Ps. เลิกถามสักทีว่า Macbeth คิดยังไง ถ้าเขาอยู่ในเมืองนี้ เขาคงไม่อยากฆ่าใครหรอก เขาคงแค่หาทางลาออกจากวิชาภาษาอังกฤษเหมือนผมนี่แหละ

Conclusion: Fair equals foul, foul equals fair. So stop wasting your time lecturing me.

- Glen—

—ไม่ละ ขย่ากระดาดขิง เดี่ยวค่อยกลับมาเขียนใหม่หลังจากกินข้าวเสร็จแล้วกัน

11.06.2000 [12pm]

บุญแชรรถกระบะพื้นโตะเสียงดัง แกร็ก—เป็นเสียงเดียวที่ทำลายความเงียบของบ้านหลังนี้

เกล็นเดินเข้ามาในห้องครัว ตอนนี้เขาสนใจอยู่แค่อย่างเดียว

นมช็อคโกแลตในตู้เย็น

หมด ไม่ก็ลืมนม— ถอนหายใจหนัก หยิบแกลลอนข้างๆมาแทน ไม่ได้เอะใจแม้แต่จะหยิบนมมันมาเทใส่แก้ว แต่เลือกที่จะยกดื่มจากแกลลอนทั้งแบบนั้น—เกล็นชี่เกียจแม่แต่จะล้างแก้ว ทั้งที่เขากรู้อยู่แล้วว่าสุดท้ายแม่ก็จะมาบ่น

“เกล็น? วันนี้โรงเรียนเลิกเร็วหรือลูก”

เสียงแม่ดังขึ้นจากห้องนั่งเล่น น้ำเสียงนั้นดูเหนื่อยล้า... เหมือนคนไม่ได้รับพลังงานมานาน เกล็นหยุดชะงัก จ้องมองเข้าไปในความมืดของตู้เย็นอยู่อีกสามวินาที

ดิง!

ตู้เย็นปิดเสียงดัง...อาจจะเป็นเพราะความเงียบ แม่ยังคงนั่งอยู่กับกองเอกสาร—กองเดียวกับที่แม่เคยยุ่งเมื่อเดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว

ไร้คำตอบ มีแต่ความเงียบที่หนาพอจะกั้นกำแพงแม่ลูกออกจากกัน

“วิชาพละมันน่าเบื่อ”

เขากล่าวสั้นๆ ห้วนๆ ราวกับเครื่องจักรที่รวน และก่อนที่แม่จะทันได้พูดอะไรต่อ เขาก็แค่เดินผ่านกองเอกสารนั้นไปแบบไม่ใส่ใจ

(น่าเบื่อเหมือนกับแม่...ทุกอย่างที่เคลื่อนไหวได้ในเมืองนี้ก็ด้วย)

[6pm]

เงาสะทอนดวงตาผ่านเลนส์กล้องที่ถูกขัดจนเงาวิบ เกล็นนั่งอยู่ที่โตะกินข้าว จู่ๆใครบางคนก็เดินเข้ามาประชิดข้างหลังแบบไม่ให้ขมให้เสียง

มือที่ยังขึ้นน้ำมาบีบเข้าที่ไหล่ของเกล็นแรงๆ

“นี่... แอบถ่ายรูปใครมาอีกแล้วเนี่ย?” หล่อนหัวเราะคิกคักในลำคอ

“ทำตัวลึบๆ ล่อๆ เหมือนพ่อแกเลย รายนั้นก็ชอบสะสมรูปผู้หญิงแปลกๆ จนโดนตำรวจ...”

กึก...

มือที่จับเลนส์กล้องสั่นระริก เขาไม่ได้ขยับหนีเหมือนทุกที ไม่ได้ตะคอกแบบไร้อารยะ —ลุกขึ้น ยืนบิดมือคู่นั้นออกอย่างแรงจนหล่อนเสียหลักเข้ไปชนเก้าอี้ จนคุณนายเฮเวอร์ฟอร์ดที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านวิ่งเข้ามาห้ามแทบไม่ทัน

“เกล็น ใจเย็นๆก่อนลูก”

หญิงวัยกลางคน แรงจะไปสู่เด็กวัยรุ่นได้คงลำบาก

“อย่า-มา-แตะ-ต้อง-ตัว-ผม!!”

มือไปปิดเก้าอี้ตัวข้างๆ ล้มเข้ไปอีกทาง—เสียงลั่นบ้าน เศษไม้มันเจียดไปโดนขาของคุณนายหมดเลย

“ปากดีนักใช่ไหม!? พุดอีกสิ! พุดเรื่องพ่ออีกทีสิ!!!!”

ไม่พอ เด็กหนุ่มสะบัดแขนแม่ออกแรงๆ คล้ายสะบัดฝุ่นที่นำราคาญออกจากเสื้อผ้า จนคนเป็นแม่เกือบล้มลง

“อยากให้ฉันเป็นเหมือนมันใช่ไหม!? อยากรู้ไหมว่าคนระยำเขาทำกันยังไง!!”

“เกล็น! หยุด! พอแล้วลูก! แม่ขอร้อง!!”

คนเป็นแม่วิ่งเข้ามากอดเอวลูกชายไว้จากข้างหลัง หล่อนร้องไห้โฮ พยายามดึงรั้งร่างสั่นเทาของเด็กหนุ่มที่กำลังคลั่ง

“แม่ขอโทษเกล็น... อย่าทำน่าเกลียดลูก... แม่ขอโทษ...”

“ควรจะตายห่ากันไปให้หมด...”

เขาพิมพ์เสียงสั้น แรงกอดและเสียงร้องไห้ของแม่... เหมือนน้ำเย็นที่ราดลงบนเหล็กเผาไฟ ก้มมองนาฬิกาฟานี่ที่ทุดนั่งร้องไห้ตัวสั่นอยู่กับพื้นอย่างน่าสมเพช

ความโศกเศร้าเมื่อก้มันยุบลงไป กลายเป็นความสมเพชและความว่างเปล่าเท่าเดิม

เกล็นกระซอกตัวออกจากอ้อมกอดของแม่ ยกเก้าอี้ขึ้นวางไว้ที่เดิมเงียบๆ—ก่อนจะคว่ำกล้องเดินขึ้นห้องไปราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

Visitor Q เพิ่งจบไปเมื่อก็ — พรุ่งนี้ ไม่สิ วันนี้เป็นวันจันทร์ อีกแล้วหรือ—? วันนี้เขาดูหนังตลก จบไปสองเรื่องแล้ว รู้ตัวอีกทีก็ใกล้รุ่งสาง กระดกน้ำขวดสุดท้ายให้หมดๆขวดไป ดูจากรูปความ ...คงต้องนอนได้แล้วมั้ง เศษกระดาษทั้งการบ้านวิชาศิลปะที่เขาขยำทิ้งแล้วทิ้งเล้า รวมไปถึง กระดาษทิชชูกระจัดกระจายอยู่ตามพื้น รำคาญสายตาดำจริงๆ

เปลือกตาทั้งสองข้างยังคงสว่างค้างอยู่ที่ตามรอยร้วของเพดาน และสติ๊กเกอร์ดาวเรืองแสงที่เขาลืมไปแล้วว่ามีมาตั้งแต่เมื่อไหร่

‘เกลิน ห้องลูกเริ่มรกแล้วนะ’

ครับแม่...

1, 8, 15, 22, 29...

7(d=7)

วันนี้เป็นวันจันทร์

ผมมีสอบวิชาคณิตศาสตร์

มีสอบวิชาคณิตศาสตร์

มันเป็นวิชาที่สอบไม่จบสักที

หวังว่ามันจะจบลงในสักวัน...แต่วันไหน?

.

.

วันนี้เป็นวันจันทร์

มีสอบวิชาคณิตศาสตร์

ที่ไม่จบสักที

(เขาเองก็หวังว่ามันจะจบลงในสักวันเช่นกัน)

